

Jana Javorská
V KLECI
EMOCÍ

V KLECI EMOCÍ

Jana Javorská

KÁVOU TO ZAČÍNÁ

Ateliérem se nesla vůně čerstvě umleté kávy a pozůstatků oděru citrusového čističe. Byla tam zima. Nikola stála opřená o zeď, v ruce hrnek se silným ranním espressem, které si pomalu vychutnávala, a pozorovala, jak muž za objektivem nastavuje světelné reflektory, tak pečlivě, jako by šlo o chirurgický zákrok. Vážnost ve tváři, tichá gesta rukama – to vše patřilo k dokonalé profesionální přípravě. Všichni kolem něj vždy tancovali podle předem zadaného scénáře.

„Švecová?“ zaznělo náhle místností.

Nikola překvapeně zvedla hlavu. Muž s foťákem měl ve tváři nečitelný výraz. Netušila, zda se ho má obávat, pokud udělala nějakou chybu při plánování nebo jen dostane nějaký úkol.

„To vy jste vymyslela ten slogan ‘Všechno je perfektní, až na ten popis na obalu?’“

„Jo,“ přitakala opatrně Nikola a pozvedla obočí v očekávání výtky. „Je to špatně?“

„Naopak,“ pousmál se. „Díky tomu jsem si tenhle produkt vlastně koupil. A pak ho stejně zahodil.“

Zasmála se. Ne moc nahlas, ale dost na to, aby to nebyla jen společenská reakce. Byl vysoký, tmavovlasý, jižanský typ s pár šedinami ve vousech, které si zjevně stříhal podle módního vzoru. Na sobě černou mikinu bez potisku a kapsáče. Přes rameno foťák s velkým objektivem, který každou chvíli měnil za jiný. V jeho

výrazu cosi jako klid zkušeného profíka. Usmál se na ni. Tentokrát tak nějak opravdověji.

„Máte zálibu ve slovních hříčkách, že jo?“

„Vy ne?“

„Ne. Já jsem spíš mnohem radši, když lidi mlčí. Potřebuji se soustředit na práci a vadí mi prázdná slova. Je to rušivý element. Spousta zákazníků si myslí, že je nutné se mnou při focení mluvit. Jenomže já to přímo nesnáším.“

„Tak to dneska nebudete mít úplně šťastnej den. Já mlčím jenom, když spím,“ poznamenala sebekriticky.

Nevěřicně zakroutil hlavou.

„Takže když budete zticha, mám to brát jako důkaz zájmu nebo jste jen usnula?“ mrkl na ni.

„Vyčerpáním,“ řekla a tentokrát už se opravdu zasmála.

Focení šlo jako po másle. Modelka byla dokonalá, vizážistka tichá a precizní. Nikola seděla na skládací židličce u zdi a sledovala, jak David pracuje. Nebyla to okázalá show. Spíš klidná profesionalita. Neřval, nedával teatrální pokyny. Místo toho jen občas přistoupil k modelce, zlehka jí upravil rameno, natočil bradu, nebo zamumlal: „Zkus o tři milimetry zvednout klíční kost“.

Měla chuť to komentovat, dodat něco sarkastického, ale nakonec si to raději nechala pro sebe. Zadívala se na velkou fotografii na zdi. Nahá modelka se na ní jemně ztrácela a opět vystupovala z rudého dýmu. Celé to bylo zahaleno do smyslnosti.

„Dovolíte?“ ozvalo se jí u ucha.

Byl to zase on. S foťákem na krku, ruce zkřížené na prsou.

„Cože?“ nechápala, co po ní chce.

„Sedíte v záběru,“ pronesl pobaveně. Jindy by ho to možná rozhodilo, ale tahle mladá žena ho jakýmsi podivným způsobem přitahovala.

„Klidně tam zůstaňte, jestli chcete být součástí téhle reklamy na dámský parfém.“

Rychle se zvedla, popadla židličku a couvla o několik kroků dál.

„Záleží, kolik za to platí,“ podotkla a znovu tiše usedla, aby ho mohla se zaujetím sledovat, jak David pobíhá kolem.

„Dejte mi poutavé čtyřverší a možná si plácne,“ mrkl na ni a pomalu přešel k pořizování dalších detailních záběrů.

Nikola se zamyslela a po chvilce spustila:

„Očima mě svlíkej dál,
vždyťs mě ještě nepoznal,
vdechni vůni – jemný květ,
zatočí se s tebou svět.“

David se zasmál a uznale zatleskal.

„Bravo, je vidět, že jste slova znalá. Beru vás.“

Nikol jen pokrčila rameny, ale v duchu se radovala, že ho zaujala. Líbil se jí a určitě by se nebránila, kdyby po ní zatoužil stejně, jako ona teď po něm, po tom pevném mužném objetí, po dotecích velkých chlapských dlaní. Nadechnout se zblízka jeho parfému, jazykem ochutnat jeho kůži...

„Sakra, prober se holka!“ musela se v duchu napomenout, neboť se na něj začínala dívat jako na objekt svojí touhy, a to nebylo vůbec profesionální. Ale ať! Jen kdyby jí tak rukou zajel do kalhotek, hmmm

– úplně se zachvěla. Na vteřinku se tak zasnila se zavřenýma očima. Když je znovu otevřela, stál David přímo proti ní a zvědavě si ji prohlížel.

„Děje se něco?“ zeptal se.

„Nic. Jen jsem se zamyslela,“ snažila se zamaskovat svoji slabou chvilku.

„Prozradíte mi, co vás odvedlo od práce?“

„Kdepak! Každá žena, pokud chce vypadat aspoň trochu zajímavá, svoje tajemství střeží jako oko v hlavě,“ usadila ho břitkou odpovědí.

„No, nebudu tedy naléhat, třeba mi to jednou ráda sama povíte.“

Zbytek focení proběhl v poklidu. Všechno klaplo, jak bylo naplánováno. Lidé se začali rozcházet. Modelka si odlíčila tvář a odešla s produkčním, který se nabídl, že ji sveze. Studio se vyliďňovalo. Nikola nikam nespěchala. Nechtělo se jí od toho zajímavého sympaťáka a taky trochu ze zvědavosti. David zrovna balil techniku do černých kufrů.

„Tak co,“ řekl, aniž by se otočil. „Sklidíme slova uznání?“

„To se teprve uvidí.“

David se otočil. V očích měl cosi tajemného.

„Zůstanete ještě chvilku na další kávu? Musíme probrat tu smlouvu, na kterou jsme si plácli,“ culil se na ni.

„Dobrá,“ souhlasila potěšeně, „ale jen na půl šálku.“

Atelier se ponořil do podvečerního ticha. Světla zhasnutá, jen v rohu svítila stará lampička. David postavil dva hrnky s kouřící kávou na malý stolek vedle gauče. Nikola seděla se zkříženýma nohama, kabát rozepnutý, ruce zastrčené pod zadkem.

„Máte to tu tak trochu jako útočiště pro muže po rozvodu, že?“
poznamenala.

„Tak to jste trefila,“ usmál se. „Koupil jsem to nedávno. Zvykl jsem si, že sem patřím víc než domů.“

„To zní trochu smutně.“

„Je to smutné.“

Zavládlo ticho, ale nebylo trapné. Nikola usrkla ze šálku. Káva byla silná, hořká, bez mléka. Jako jeho hlas. David seděl naproti ní, nohu přes nohu, ruce volně v klíně. Nedíval se na ni vyzývavě. Jen si ji zkoumavě prohlížel. Možná si ji chtěl zapamatovat i poslepu. Náhle se k ní naklonil přes stůl a políbil ji. Jen tak zlehka, jako kdyby chtěl jenom ochutnat její rty, a zase se posadil. Nikola mlčela, jen doširoka rozevřené oči značily, že je překvapena.

„Jsi jiná,“ vyhrkl najednou a bez ptaní přešel k tykání.

„To říkáš každé?“ dál se na něj zvědavě dívala.

„Neříkám to vůbec.“

„To bude asi chyba, nemyslíš?“

Nadzvedl obočí.

„A ty?“

„Já říkám spoustu věcí, abych zakryla ty, co bych radši ani neměla vyslovit nahlas.“

Naklonil se k ní hodně blízko.

„A co bys mi tedy neřekla nahlas?“

„Že bych tady klidně zůstala i bez té kávy.“

Zavřela oči. To bylo moc. Ne na něj – na ni. Chtěla to obrátit v žert, ale on jen klidně hlesl: „Zůstaň.“

Bez hry. Bez tlaku. Jen jedno slovo, do kterého se dalo schovat všechno i nic.

„Zůstaň,“ zopakoval David znovu, tentokrát s jemným nádechem čehosi, co bylo víc než nabídka. Nikola cítila, jak jí srdce radostí poskočilo v hrudi, i když si to vlastně nehodlala přiznat. Ráda by ten moment vnitřního chvění ještě na chvíličku udržela. Ty vibrace ve vzduchu, kdy se všechno zdálo možné, ale nic nebylo dané. Seděla tiše, prsty omotané kolem hrnku, ale pohledem ho zkoumala, jak ji pozoruje.

„Neboj se, nic se nestane. Nic, co si rozhodně nebudeš přát ty sama.“

Byl tak blízko, ale bylo jí to příjemné. Kupodivu se cítila uvolněně. Mohla přece kdykoli poděkovat za kávu a odejít. Jenže to se jí zrovna teď nechtělo.

„Nikdy mě nezajímalo, co bude dál, všechno je vesmírem předem určené.“

„A kdybych ti teď prozradil, že to chci, ale nebudu nijak spěchat?“

„Tak bych asi odpověděla, že to je skvělý nápad.“

Usmál se na ni. Dopil kávu a postavil šálek na stolek.

„Možná na někoho působím jako drsnák, co si bere bez ptaní, co ho napadne, ale opak je pravdou. Výběr dělá žena a já ženy velmi ctím. Nerad bych něco pokazil, proto budu moc rád, když přijmeš moje pozvání na večeři. Ne hned, někdy, až se ti to bude hodit. Budu čekat, až se mi ozveš a budu se moc těšit.“

Nikola se zvedla a rozloučili se. Odcházela od Davida s podivnou změtí myšlenek. Svým přístupem ji velmi pobavil, jen si nebyla jistá, zda za tím není ještě něco jiného, že se tak rychle stáhl.

Dny ubíhaly a každé setkání s Davidem mělo svou vlastní dynamiku. Nikola si začala všimnout, že se věci mění pomalu – nebylo to nic nátlakového, spíš jako kdyby si oba vědomě vytvářeli prostor, kde se jejich světy neprotínaly, ale zůstávaly dost blízko sebe, aby si je nenápadně osahali. Nepatrné narážky v e-mailech, nekonečné večerní zprávy, pozvání na „rychlou“ kávu, která se vždycky protáhla minimálně na dvě hodiny. Bylo to příjemné a začínalo to být pro oba jemně návykové.

Jedno takové únavné pracovní odpoledne, kdy se Nikola zdržela přesčas, jí přišla zpráva: *„Dneska večere u mě. Mám hlad.“*

„A jsi si jistý, že to nepotrvá třeba do půlnoci? Ráno musím brzy vstávat,“ odepsala.

„Když mě zbavíš těch myšlenek na nový projekt, můžeš si klidně diktovat časové podmínky.“

V Nikole stoupala nervozita. Tušila, že tentokrát to opravdu nebude jenom o jídle. Byl nejvyšší čas posunout hranice.

Když dorazila do studia, světla byla ztlumená, jak bývalo jeho zvykem. Odhodila kabelku na křeslo a pokračovala za Davidem. Z kuchyně se linula vůně čerstvě upečeného masa, ale pro Nikolu bylo jídlo to poslední, na co by měla chuť. Už po přivítání bylo oběma zřejmé, že to napětí nemůže déle vydržet ani jeden z nich. Políbil ji, ale nedokázal se od ní odtáhnout. Jeho prsty se dotkly její pleti. Jen lehce, ale i to stačilo. Touha v jejím těle přerostla v jemné rozechvění,